

FÜRGE IRKA

A group of children are gathered in a workshop or store, looking at various items on display. One child is holding a large wooden stick with a fan-like shape at the top. Another child is holding a white hat. The background shows more children and items on display.

A XXVIII. DUNA MENTI TAVASZ FESZTIVÁLÚSÁGJA

1-5/2003

DUNASZERDAHELY, 2003. június 3.-7.

A mese elindul...

Mert a mesének az a dolga, hogy elinduljon. De hogyan is kezdődik egy mese? Hogyan is kezdődjék? Hát úgy ahogyan kell. Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy sziget, ahol a tündérek laktak. Gazdag és csodás világ volt ez. Víz ölelte körül, erdők védték a vad viharoktól, távoli kék hegyek felől néha esőt hozott a lenge szél, de azt is csak simogatót, kedveset, lágyat. Ez az eső mosta a tündérpalotákat, ennek az esőnek a felhőjébe kapaszkodott bele egyszer Bükmákonyi Mányika, aki egyébként tündér, csak álruhában jár és Frotírcsíkos Mesemanó, aki egyben menedzser is. Lehuppantak a tündéerkert közepén, ahol egy városka állt. Mivel éppen szerdán értek földet, mi sem természetesebb, hogy Szerdahelynek nevezték el. Körülnéztek, hát mit láttak, nem volt mosoly a tündérek arcán. Merthogy valami Mágus Mókus ellopta tőlük a nevetést. Mert megirigyelte, hogy jó a kedvük. Bükmákonyi Mányika és Frotírcsíkos Mesemanó erre ugyancsak felpaprikázódott. Fogták magukat, összedugták a fejüket, körülnéztek és egy pillanat alatt találtak maguknak egy szép színháztermet, egy szökőkutat meg egy teret és megálmodták, hogyan tudnának a tündérek városába nevetést, vidámságot, örömet és szépséget hozni. Fogták hát mindenféle elektronikus herkentyűjüket és összehívták a tündérek szerdán felfedezett városába a tágabb világ minden kicsi félig tündérét, a gyerekeket, Titeket, hogy játékokkal, zsidongásokkal, nevetésetekkel, színdarabjaitokkal, mindenféle huncutságokkal visszalopjátok a mosolyt, a jókedvet, az örömet a tündérek városába. Bizony nem kis dolog ez! Hát ha Mányikának és Mese-manónak így sikerült ezt összehoznia, akkor mostantól fogva elevenedjék meg a mese. Legyünk benne hősök mindannyian!

... a mese folytatása...

Hát én most báb vagyok, vagy emberke, vagy kisegér, vagy kiskakas, vagy hálórúhás öreganyó, ki egeret etet, és görbebotjával kergeti a Mágus Mókust? Bármilyen lehetsz, mondaná Mányika, s mondta is, mikor még csak úgy el-elrepült széles a világba, hogy megtekintgesse, melyek is a sok féligtündér gyerek között a teljes megtündéresedésre legjobban kaphatók. Jártában keltében sok hegyen és völgyön általkelt, sok folyó felett átlibbent. Szórta csillagszóró mosolyát, hívta kör-táncra mindazokat, kiknek kedve s akarata volt a korántsem könnyű tündérvidámításra. Mesék szárnyát kerestétek, versek ringató ölében kutattatok nyugtató álmokat, felső-hajtó vén fáktól ágat kértetek, abból bábót faragtatok, édesanya varrodobozából tüt, cénát, selymet, bársonyt csenve, csodát firceltetek, mesét kerekítette-

tek. Hogy minden még egyszerűbben működjön fülemüle dalát és tündérvídamító jókedvet is csentetek a napsugártól. Mesemanó, kinek kisujjában van mindenféle dolgoknak gyors és pontos megszervezése pedig mindeddig takarítgatott a színpadon, kisöpörte a teret, megmosdatta a szökőkutat, állandóan berregő ketyeréjével pedig összetrombitálta mindannyiunkat. Mostantól már él a mese, s játsszuk mindannyian. Ki báb, ki meg emberke, ki hős, ki kiskakas vagy éppen séggel görbebotjával Mókus Mágust döngető öreganyó hálósipkában.

...egyszer volt hol nem volt, van mostan a kedd amely az első versenynap és amelynek műsora itt teremjen de izibe

Reggel kezdi térzene nem zene bona hanem jó muzsika, hogy az álmosabbjának a lustaság a szeméből kirepüljön.

Aztán a Város kulcsát átveszi a gyermeksereg amelyik nevetet és nevet.

Az első produkció a felbári Amadé László bábcsoport előadásában a Kelekótya kiskakas története, amelynek írója Csukás István. A csoport mesefelelős rendezője Csepi Zsuzsa.

Hol s merre járt s mit is csinált Vitéz László aranyországban? A híres és halhatatlan legényke kalandjait, melyet Mészáros Vincéné dolgozott fel, a pozsonyeperjesi Ugri bugri mutatja be, akiknek vezetője Ágh Erzsébet.

Székelyországba visz a következő mű, egy ballada, amely Fodor Sári feldolgozása. Kis Júlia balladája. A nagyudvarnoki Nagy Kabóca bábcsoport vezetője Makki Márta.

Egy kicsinyke pihenő után pedig a szimói Hétszínvirág bábcsoport egy nagyon szép népmesét, Az állatok nyelvén tudó juhász meséjét mutatja be. A rendezők Varga Éva és Illés Anikó.

Mi a csuda lehet az a lific? Kérdezhetnétek és kérdezhetitek is. Választ is kaptok rá, mert elmondják nektek az érsekújvári Pinokkió bábcsoport. Lázár Ervin: A zöld lific című mesét mutatják be Juhász Zsuzsa és Krošlák Olga rendezésében.

Hogy ki volt Ludas Matyi? S mi volt az ő története? Ezt tudhatjuk meg a Móricz Zsigmond feldolgozása alapján készült bábjátékból, amelyet a felsővámosi Tikiriki bábcsoport mutat be, melynek vezetője Rebro Ágota.

...itt most öt napig áll a mulatság ehhez szükséges a vigasságot hozó mindenféle bolondság és egyebek

Hogyan vegyem sorba?

Lesz Mindent Járó Malmocska! Lehet körhintapalintázni, meg sikongatni meg bolondozni!

Lehet népi mesterséget ellesni, tanulni, a fortélyokat hazavinni, az-tán otthon mindenkinek megmutatni. A világhíres Láda fia Bábszínház is tiszteletét teszi a nagyerdeműnél, teljes terjedelmében, teret rengető kacagásával Néder Norbert mulattatja tisztelt nagyerdeműt!

Mindemellett könyvvásár, zene, tánc, táncház egyéb bohóság és egyéb tündérví-dámításra alkalmas produkció várható!

Kéretik a mesélő és táncoló kedveteket a magatokkal hozott csomagokból előhozni, azt leporolva szívetek felé tűzve jól érezni magatokat.

Azt viszont sajnálattal kiabálja ki a kifecsegő tündérországi hírmondó, hogy Kemény Henrik mester, aki a Vitéz Lászlónak minden híres kalandját eljátszotta már a világnak minden sarkában, betegsége miatt nem tudja most az idén a tündérví-dámító sereget szórakoztatni. Sajna bizony de nagyon!

Mindezeken kívül el nem szabad felejtetni, hogy a Csallóközi Múzeumnak szépséges termeiben gyerekrajzkiállítás nyílik, amit ugyancsak a figyelmébe ajánljuk a nagyerdemű seregletnek!

Ha még ez sem elég, akkor már nem is tudom, mi legyen?! De ennyi vígság már elegendő lesz, ha a magunk jókedvét is hozzátesszük.

...az érkezők meséi...

Tudod, az úgy volt, hogy egyszer csak szólt a tanító néni. No nem azért, mert rosszalkodtam, meg a lányok haját húzigáltam, hanem azért, mert hogyha olyan nagy legény vagyok, akkor látni szeretné, mennyire tudok legény lenni akkor, amikor színpadon kell valamit csinálni. Pedig én még csak egyszer álltam színpadon, akkor sem sokáig és nem tudtam még akkor, hogy ez jó is lehet, meg milyen izgalmas az egész. Mesét kerestünk! Együtt! Elmondhattam, hogy nekem mi tetszik. Meg azt is, hogy eddig lusta voltam olvasni, de most már csak úgy böngésem sorba otthon a meséskönyveket. Mert az jó! Meg az is jó volt, amikor fent a színpadon egyszerre megszületett a mese. Az anyu, meg nagyi, meg a kishugom meg néztek, csak néztek, és nem igazán akarták elhinni, hogy az a jó gyerek, aki a

tanító néni egyetlen pillantására tudja, mit kell csinálnia, az ott igenis én vagyok. Mesét játszani jó! Eddig én ezt nem tudtam. Azt mondták nekem, hogy itt ezen a héten tündérvidámításra hívtak minket. Istenbizony mindent meg fogok tenni, hogy azok a szomorka leányzók ne legyenek egy pillantásnyi időre se bánatosak. Na majd én igenis vidámítani fogok! Arra azért vigyázni kell, hogy a nagy izgalomba el ne felejtsek valamit, amit tanító néni rám bízott. Szerintem minden rendben lesz. Angyalkákat varázsolok, cicává változom, ha kell és szót fogadok Mányikának meg a Mesemanó bácsinak. Olyan vidám sziget lesz itt, hogy a falevelek is kacagni fognak az ágak hegyén. A szellőről, a paskoló napsugárról, meg a kacagó szökőkútról nem is beszélve.

...az éjszaka képeinek meséje...

olyan lassan jött az este, mint egy rest, lusta macska. Maga előtt csak karéjnyi holdat hintáztatott, azt is felhők mögé csúsztatva. Álomra hajtotta mindenki fejét, s az éjszaka csodái, az álmok birodalma beleringatta minden hősét a mesének egy szép, tiszta ringató pihenésébe. Ahol a macskák és egerek barátságosan társalognak, ahol a szélfúvásból dallamot fonnak az ágak, ahol a csillagok itt is, ott is felcsillanó morzsáit felcsepegetikhetik a fáradó csillagterelők. Mélység és magasság játszanak egymással fogócskát. A félelmeket elsepergetik az angyalok. A baj zsákba rakva, már várja, hogy kidobják. Ringat és elsimít mindent a szeretet! Lepkeszárnyakat kapnak az apró kis vágyak. Holnap szeretnék focizni, jó lenne látni a cicám, szeretném, ha végre eljönne velem fagyira a Juci és végre meg tudnánk beszélni, milyen számárságon veszünk össze a múlt héten, jó lenne, ha a nagymama hátfájása elmúlna, ha apa nem lenne mindig fáradt, ha anyának több ideje lenne mesét olvasni nekem és elmenni bodzavirágot szedni, meg horgászni. Meg annyi minden jó lenne! Szép reggelt álmodok magamnak, szép álmot álmodok magamnak!

... a nappal képeinek meséje...

Kerek vagy Nap! Szeretlek! Kerek mosolyt gurítasz rám az égből, mesélő kedvem nevelgeted, labda gurul, jókedv, kacagás kereksege. Itt vagyok! Olyan jó! Mert lenni jó, ha látom, mosolyom másra is átvarázslom, mikor kicsit és nagyot felvidámítanak szavak, mozdulatok. Itt a parván mögött kicsit izgulok. Vigyázni kell, el ne felejtsek valamit, el ne rontsak valamit! Nekem ajándék itt lenni. Ajándék adni, látni a tenyerek összecsapódását, az elégedett tanító nénit, a bólogató felnőtt-

teket. Gurul bennem a kedv, az izgalom, szeretnék táncolni a széllel, forgatni a minden szélforgót, mosdatni minden madárdalt vágyót az én jókedvemben. Csillogó labda leszek a kezetekben, finom fagyfalt, a hintázás szédülése, kirakatnéző pihenő séta. Szálljunk, repüljünk, guruljunk, kacagjunk! Körbe-körbe, karikába, meg ne botoljon a lába senkinek. Olvad a rosszkedv, megmámorosodik az óra mutatója, ráhajlik mindenki vállára, lesöpri gondját s ugra bugrál végig az utcán, mint egy gyerek. Mert valahol mindenki gyerek. Ott bent! Gurulj hát velem nap, guríts tovább, hogy nekikoccanva mindenkinek együtt guruljunk tovább vidámítani várost, szigetet, országot, világot!

... a zötyögős autó meséje...

Ez a mese már majdnem valóság. Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy vénséges vén autócska. Kék háta volt, mint egy érdekes fényes, furcsán szögletes bogárnak. Két kancsalkának tűnő szeme álmosan pislogott, mikor vezetője beleült és elindította. Elindultak egyszer nagyon messziről, nagyon messzire. Köhögött, pufogott a vén autócska, köhögött duhogott a gazdája, kinek madár lakott a kabátjában, s rojtos volt a nadrágja, mert mind a ketten igencsak fáradtkák és vénecskék voltak. De ez az út halaszthatatlan volt! A tündérek szigetére kellett menniük, hogy segítsenek Bükmákonyi Mányikának meg Frotírcsíkos Mesemanónak, meg a szigetre hívott, az éjszaka és a nappal meséit mesélő gyerekeknek, hogy a tündérek országába újravarázsolják a jókedvet, a szépséget, a vidámságot. Igencsak nagyon szerettek volna odaérni hát a rojtos nadrágú gazdi, a vénecske autócska, de minél jobban siettek, annál messzebbre kerültek a céltől. Hol az ennivalójuk, hol az innivalójuk fogyott el, hol meg mindenféle vacak boszorkányok mindenféle seprőikkel elébük vágva, száz meg száz kátyús útra terelve őket bosszantották a vén autócskát meg a rojtos nadrágú gazdáját. De mikor végre feltűnt a tündérsziget pereme, egyszerre megijedtek a boszorkányok, egyszer-re minden megjavult és oda tudtak érni, hogy Mányikának és Mese-manónak segítsenek. Ekkor kezdődött az a mese, amit Duna Menti Tavasznak hívnak. Ebben pedig mindenki játszik, aki itt van.

...a tegnapi mese...

Tündérkeddre virradt tegnap tündérorszámban. A meleg éjszakai levélzuhogásától kísérve Bükmákonyi Mányika kedden éjszaka érkezett ezen a héten szerdáról elnevezett városba, hogy az apró gyerekek megtündéresedésében segédkezzen. Az

apró gyerekekből néhányan vígan másik oldalukra fordultak éppen, amikor Mányika, rojtos nadrágú zötyögős autós, meg keresztcsíkos trikóba átöltözött mesemano már a másnapot, tündérország megvidámításának haditervét vetette papírra. Nem volt nehéz dolguk, mert ebben a mostani mesében, amelyben ti is szerepeltek, sok segítőtök akadt. Jött a Medvehangú Körhintás, akinek olyan a mosolya, mint egy kisfiúnak, meg jött Süveges Pajtás, akinek a tilinkójából olyan dallamok csalhatók elő, hogy a legmegveszkedettebb ördögök is fejvesztve menekülnek és szaladnak haza Mágus Mókushoz, aki ide küldte őket. Aztán hiszem Ti magatok is segítetek magatokon ott lent a nézőtéren, kik tenyeretekkel kedves kis tapsviharokat kavartok, amiktől erőre kapnak a mese barátai és védelmezői. Ilyen volt a tegnapi nap. Szépen átvette a sereglet a hatalmat és a város kulcsát, a vigyázó bábokat csendvigyázó, tapsserkentőnek odatámasztották a falhoz, hogy rend legyen, béke legyen. Mányika pedig boldog. Keresztcsíkos trikós mesemano fáradhatalanságot kapott, Medvehangú, kisfiús mosolyú körhintás pedig a legnagyobb napsugár szikrázásban létratetón állva építette fel mindentjárom csodalmát, amin a gyors időt csengettyűszó méri ki. Rojtosnadrágos zötyögős autós pedig sűrög-forog, igyekszik segíteni ebben a vidámodó kavalkádban megtalálni a hozzátok vezető mese fonalát. Akkora gombolyag van már előtte, hogy tán ollóval sem tudja már elvágni. Látott hat mesét, szebbnél szebbet, jobbnál jobbat, eleven bábót, aranyvárat, békát, kakast, sírból növő szép virágot, torkos macskák történetét, mindenféle félős háziszörnyetegek barátkozását meg a halhatatlan libapásztor, a Matyi gyerek régi szép meséjét. A tegnapi meséből el kell hát indulni a mai mesébe. Találjuk ki együtt!

... a mai mese...

...szóljon arról, hogyan talált barátokra Mányika és hogyan hintette szét a szellőt. Mányika kicsit álmosan ébredt fel a szerdáról elnevezett város nevenapján, vagyis szerdán. Lenge kis pöttyös szoknyácskáját egykettőre magára kapta, friss harmatot ivott három virágkehelyből, megnézte, a hársfák virága alkalmas-e már leszedésre, hogy majd abból a téli fagyos napokon jó illatos teácskát főzzön az ő kis konyhácskájában, kedves álruhás tündérpajtásának, a bábok faragójának és festőjének. Ez a tündérpajtás a nagy tanítók egyike és nyugodtan elmondhatom róla, sok kisgyerek az ő tanácsai alapján készítette el az első bábját. Mányika vidám indiánugrálással ért oda a tündérek mesebefogadó palotájához, ahol egyszerre csak mit látott? Telis tele minden gyerekszem csilllogással. Csak két picit gyerkőc szomorkodott az egyik sarokban, mert otthonhagyták a tarsolyukat és egy fél fabatkájuk sem volt, amin vattacukrot vehettek volna. Mányika egyet gondolt, kettőt pördült, a szellőt az ujjaira csavarta, két mesevarázslatot eldúdolászott nagyon halkacsán, mire a széthintett szellő felkapott két pálcikát, arra ráfújt két hatalmas

vattacukrot s mindezt egy szempillantás alatt. Erre már aztán a két szomorka gyerekecs-kének is csak felderült az arca. Hogy ők is adjanak valamit Mányikának, egy-egy igazi, szívből jövő mosoly- virágaikból, meg a korábban elpoty-tyantott bánatos könnyesepeikből szivárványt hasítottak, s annak hét szí- néből hétszer hét mérföldnyi fátyolszoknyát varrtak. Azóta is ezt hordja Mányika. De ezt a ruhát csak az igazak látják!

...egyszer volt, hol nem volt, van mostan a szerda napja, tündérváros nevenapja a versenynek meg második napja, annak legyen itt alább a látható programja...

Kakaskukorékolása mindenki ébredjen, mert a második versenynapra felvirradt! Ezen a napon délelőtt kilenctől négy bábjáték, délután kettőtől kettő színjáték mutatattik be a meseéhes nagyérdeműnek. Nocsak mondjuk hát el, kik s mit játsszanak ma nagy kedvvel.

Jancsi és Juliska meséjét bábjátékként a harkácsi Pimpó játssza el. Akik rendezgették a Sajó völgyi tündérvendégeket: Dolinszky Irén és Vezérné Gonda Klára. Van egy mese, A kíváncsi kiselefant meséje, amelyet Kipling írt. A nagyudvarnoki Kicsi Kabóca gyerkőcei varázsták bábszínpadra Makki Márta vezetésével. Aztán egy igen érdekes történet elevenedik meg. Noé bárkája a címe annak a bábjátéknak, amelyet a hetényi Tabita bábcsoport tagjai mutatnak be. Aki őket elrendezte: Écsi Gyöngyi. Egy szomorú népballadát, Kádár Kata balladáját meséli el a galántai Manócska bábcsoport, amelynek rendezői Mészáros Andrea és Bosák Tünde. A növekedő tündérpalánták ezután szépen megebedelnek, majd csendes sétálgatás után azt tudhatják meg a hetényi alapiskola színjátszóinak, a Kó-pé nevű csoportnak a jóvoltából, ki is volt Bradley, az osztály réme. Ezt a történetet Louis Sachar írta, rendezte Dékány Éva. A végére jön egy Mese arról című darab, amely Csukás István művéből készült. A nagymegyeri Megyerkőcök színjátszó-csoport játékát Nagy Valéria és Bobko-vič Éva rendezték.

... mese az öreg varázslóról, meg a beteg bábról...

Tündérország határain innen, a nagy és szélesen kanyargó folyón túl van egy füstös, kormos, az állandó villamoscsengéstől soha aludni nem tudó óriásváros.

Egyik kis utcácskájában lakik egy öreg varázsló. Ennek az öreg varázslónak mostani mesénkben igen fontos szerepe van. Ez az öreg varázsló, akit Kemény Henriknek hívnak, szeretett volna itt lenni most a tündérszigeten, hogy segítsen a szépséges mesevarázslatoknál, hogy Vitéz László történetét bemutathatva csupacsupa jókedvet varázsoljon mindenki arcára. Azért nincs most itt, mert Vitéz László bábjának a balkezébe egy kis görcs állott bele. Görcsös kézzel pedig nem lehet jól kupán csapikálni az ördögöket a malomban, meg nem lehet a palacsintasütővel odakalapálni a csunyika pofikájú Luciferkónak. Így hát szegény Vitéz László és az öreg varázsló nem tudtak beleülni Medvehangú Körhintás csodatalyigájába, hogy Süveges Pajtás hangszerének szavára ideröppenjenek hozzánk. Bizony nagy kár! Bükkmákonyi Mányika teácskát szürcsölve most éppen azon gondolkodik, hogyan lehetne azt a fránya görcsöt kipiszkálni a Vitéz László bal kezéből. Némi bizakodással annyit lehet elmondani, hogy az öreg varázsló zsebében már ott a halbicska, amivel majd azt a csúnya görcsöt kifaragja a Vitéz László kezéből. Javulást kívánva legmélyebb tiszteletét küldi az öreg varázslónak Keresztbecsíkos Mesemanó, Rojtosnadrágos, meg Mányika, Medvehangú Körhintás, meg minden tündérvöendék!

... egy mese, amit képeslapon küldtek haza..

Egyszeri postásnak egyszeri biciklijén kilukadt a gumi. Míg a biciklimentőt várta egyszeri postás, addig elolvashatta a képeslapokat. Így talált rá egy képeslapra, ami nagyon messziről és nagyon érdekes bélyeggel ellátva, szivárványszín tintával írva, puszi alakú pecséttel lepecsételve keveredett a táskájába. Ezen a képeslapon pedig ez állott:

Kedves anya, apa, mama, papa, öcsi, Cirmi cica, Burkus kutya és Hörcsilla hör-
csög! Szerencsésen megérkeztünk tündérországba. Igazi mesevilág van itt.
Eszem-izom meg dínom-dánom az egész napunk, hétágra süt a nap, reggel
gyöngyszőnyeg a harmat, olyan zöld a hársfák levele, mint a csoda-smaragd. Este
vékonyka sarlóként hintázik fel itt az égbe a hold, apró párákból lenge tündérlá-
nyok fonnak éjszaka szépséges álmot előlebegtető takarót, ami alatt se nem fá-
zom, de ki sem melegszen. Az itt élő tündérsüvölvények ugyanolyan huncutok,
mint bárhol máshol a világon. Remélem Ti otthon jól vagytok, szombaton me-
gyünk haza, fagy van temérdek, meg minden jó. Nem is tudom, nem tündéresed-
tem-e meg végleg? Ha így lesz, az csak jó, ha nem, akkor igyekezniem kell, mert
ugyancsak szeretnék tündér lenni! Jók legyetek, én is jó leszek. Puszil benneteket
Timi tündérjelölt, aki maga szerint is rendszeren meg van komolyodva.

Szegény defektes biciklijű egyszeri postás miután elolvasta ezt a képeslapot,
ugyancsak elgondolkodott. Hol is van ez a tündérország, mi történhetik ottan,
hogy ott megkomolyodnak a csikóvirgonc kis tündérjelöltek? Egyszeri postás
fejét csóválva csettintett egyet, mire hirtelen felfűvódott a defektes gumi. Történt
ez a csoda attól, hogy az ujjá hegyén ott maradt a tündérországi bélyeg és pecsét
pora. Hát ilyen varázslatos világ ez a tündérország!

... mese a nagy mese elleni összesküvés leleplezéséről...

Mert bizony ilyen is volt! De hát gyorsan le is leplezték. A nagy meseellenes ösz-
szeesküvést Mágus Mókus tervelte ki. Olyan kavicsokat szórt el, amiben felbot-
lottak a tündérgyerekek. Elhintette az ellenségeskedés, az értelmetlen rivalizálás,
az elégedetlenség, a csalódottság lehúzó nyűgét, a meg nem értettség buta érzeté-
nek nyomasztó rajszögeit meg a mindenáron győzni akarás egérfogóit. Úgy tűnt,
e sok nyavalyából valakik fel is csippentettek magukhoz valamennyit. Erre
Rojtosnadrágos akkor jött rá, ami-kor a tündérvetélkedő faliujtságján mindenféle
áthúzott csapatneveket, meg ellenségeskedést szító falfirkákat talált. Ne egymás
ellen, hanem egy-másért és a közönségért! Ezt véste fel aztán Rojtosnadrágos.
Mányika pedig mosollyal, megértéssel, türelemmel, csodálatos és végtelenbe
nyúló szeretettel, a madárrá változtatott emlékekkel felcsipegettette a sok rosszat.
Tündökölt és csillogott, mindig jó szó hagyta el eperajkát, mindig a feloldó béke
varázspálcájával ért hozzá a szívekhez. Erre minden kavics porrá vált, ezen már
nem lehetett a gyerekeknek elbotlani. A nyűgöt feltekerte egy botra, beledobta a
folyóba, ott majd a vízimanók megtalálják és odaadják a rosszat evő csukának.

Ferdecsíkos Mesemanó pedig még többet rohangált, hintáztatott, simogatott, enni, inni vitt mindenkinek. A rajzszőgeket pedig Rojtosnadrágos felszedegette és odaadta Rozsdaszájúnak, aki jóízűen megette őket. Mágus Mókus, mint akit borssal hintettek be, gyorsan elszaladt haza, hogy megmosakodjon. Legalább addig is nyugtunk lesz tőle!

... rejtjeles mese, a tündérgyerek zsűritől...

békakuruttyolás Hold vezényletére
fának csapódó oroszlán
halálig tartó szerelem
titokban tartott titok
megrágalmazott háziszörnyek
jól elpáholt földesúr

Mesevilág, mert lelkünknek szüksége van rá! Hiszen gyerekek vagyunk mi is, akárcsak ők, akik színpadon álltak ma és szórakoztattak minket, a gyerekszűrit és a nagyérdemű közönséget. Éreztük a szeretetet az előadásokból, a szellemi értéket, láttuk a fantázzíadús bábkészítési megoldásokat. Gyönyörű szörnyek, fényes Hold, ugató kiskakas, megnevelt feleség... És jön a folytatás!

... ez most nem is mese, hanem azoknak a félig tündér, félig ember személyeknek a névsora, akik a Duna Menti Tavaszt éltetik és éltették ...

Egy egészen távoli mesevilágban tündérkedő néhai Dusza István
Bükmákonyi Mányika mesehős aki a szakmai vezető és embernevéen Kecskés Marikának hívják.
Keresztbecsíkos aki néha Frotírcsíkos Mesemanó és Mesemenedzser, embernevéen Huszár László vagy Laci bácsi
Medvehangú Körhintás, aki Néder Norbert polgári nevet kapott
Süveges Pajtás, akit Bálint Károlynak hívnak
Fátyolcinege, akinek Zsélyi Kati a neve.
Az elbíráló bizottmány névsora
Bábosoknál:
Urbán Gyula

Néder Norbert
Bálint Károly
Színjátzóknál:
Zsélyi Kati
Szvorák Zsuzsa
Tóth Miklós
Szerkesztett népi játékok szakértője:
Kraus Ágota

...mese a város névnapját ünneplő térről...

Egyszer volt hol nem volt, volt egyszer egy szerdai nap, amikor tündérország fővárosa a névnapját ünnepelte. Ezen a reggelen a szolgálatos feketeregők már hajnalban beénekeltek, a karmester feketeregő a legszebb tollruháját fényesítette ki, legünnepibb csőrét sárgítottta elő a nagy napra. Névnap, ennyi vendéggel, mindenféle csudálatos bolondsággal, vásárral meg vattacukros pusszantóval nem akármikor van ám! A kockakövek reggel a szokásosnál is gondosabban mosakodtak meg a harmatban, a virágzó hársfák nyújtózkodva feszengették leveleiket a kiguruló napfény sugárnyalábjai elé. A körhinták próbálgatták a derekukat, lóbálták, tornáztatták karjukat, mert tudták ám, hogy sok vidám tündérgyerekeknek támad majd kedve beleszédülni a forgás, repülés örömébe. Délelőtt a színpadon újabb és újabb varázslatok szikráitól forrósodott a levegő. A nézőtérben ülők tenyerének összecattanásából pedig áradt a szeretet tündérkedése, a bábjátás és színjátás igen nehéz mesterségének művelői felé. Az izguló, kipirult arcú tündérgyerekecskék, meg a máig is tündérnek megmaradt tanító nénik egymásért, magukért egyformán izgulva nézték az előadásokat. A délutáni ünnepre készült a tér, a város, a hinták, a szökőkút vizében visszatükröződő napsugárkölykők. A kinti színpad minden deszkája és vasa örült aztán a rajtuk játszó dobogásának. Olyan simogató, dédelgető, apróbb-nagyobb csodákat terem-tő kedv repkedett és szórta szét mindenfelé a béke éltető cseppjeit, hogy ettől Mágus Mókus az orrát sem merte bedugni a városba. Mesemenedzser Me-semanó, Bükmákonyi Mányika, Medvehangú Körhintás, Süveges Pajtással meg Fátyol-cinegével együtt ringatták, hintáztatták, szívüknek minden szeretetével őrizték a tündérség varázslatát ezen a napon. Ezt pedig még mesében sem könnyű megtenni!

...mese Fátyolcinegéről meg Medvehangú Körhintásról...

A Medvehangú Körhintásnak ugyancsak megfájdult egyszer a dereka. Történt ez attól, hogy Mágus Mókus egyszer régen eldobott egy gonoszság gereblyét, a Medvehangú pedig véletlenül belelépett, mert éppen akkora kupac szeretetet cipelt maga előtt, hogy azt a fránya gereblyét nem látta meg tőle, hanem azt hitte, hogy az csak egy hátkapargáló kézi herkentyű. Sajgott szegény Medvehangú dereka, a körhinta is nyikorgásba kezdett ettől. Ekkor odarepült hozzá Fátyolcinege, egyet-kettőt verdesett a szárnyával, elcsivitelte milyen szépet látott, hallott pár perccel azelőtt bent a tündérországi színház nézőteréről a bábjátékos növendék-tündérektől. De ez nem volt elég ahhoz, hogy Medvehangú derékfájásán enyhítsen. Már odahívták Bükmákonyi Mányikát is, de az éppen mosolyt osztogatott meg táncikált és nem volt nála semmilyen gyógyírt. Mesemanónak támadt egy ötlete. Hozott egy üveg háromcsillagos elixírt a tündérpatikából, de valahogy az se segített. Addig-addig panaszkodott a derékfájásra a Medvehangú Körhinta, amíg egyszer-csak Fátyolcinege rá nem libbent a hátára. Három trilla, hat szárnycsapás után olyan büszkén hordozta körbe aztán a hátán Medvehangú Fátyolcinegét, hogy még a körhinták is elszédültek tőle, nemhogy azok, akik benne ültek.

...egyszer volt, hol nem volt, mára már csütörtököt mond a kalendárium állása, mely szerint is van a versengésnek harmadik napja amelyiken történni fognak a továbbiak...

A tegnapi nagy névnap mulatozás után, az árnyjáték Béka mese, Rigócsőr királyfi, körhinta, lufibohóckodás meg esti testi gyakorlasként tartott igencsak hangos zenebonóra való izületkoptató, meg csontropogató diszkózás után megkezdődik a tündérgyerekek színjátékos versengése. Ma ugyancsak macskás hangulatban kezdődik a nap, de nem macskajajjal, hanem Benedek Elek Kacor király történetével, amelyet a nyárasdi Tekergők varázsolnak a színpadra Nagy Irén és Magyar Gaál Lívia vezetésével. Egy egészen messzi másik tündérvárosból, Királyhelmeccről jöttek az Apróka színjátékoscsoporthoz tagjai, akik a nagy mesevarázsló Grimm testvérek egyik szép története alapján Katinka és Julinka meséjét játsszák el. Vezetőjük Illésné Popália Irén. Huhuhú, törökméz-odanézz, hogy megtud mi is lett A póruljárt ördögökkel, akiknek meséjét a párkányi Csángáló neve-

zetű csoport hozta el. Aki őket idáig kísérte, azt Batta Jolánnak hívják. Micsoda szertartás lesz itt kérem szépen? Hát A kecske temetése. Egy orosz népmese alapján az ipolysági Csillag-szóró csapata tarja ezt a szertartást. Szertartásmesterük Köteles Judit. Csodát várók figyelem! Az éjszaka csodáit leshetitek meg a Szepsi Iglice csapatának előadásában. Csodatanító vezetőjük Benyicky Laura. Egy másik mesejátszó csapat is érkezett a messzi tündérváros Királyhelmecről. Nevük pedig Bodroghközi Aprószínpad. Vezetőik Nádasi Hilda és Nádasi János. Előadásukban Tamási Áron egyik meséjét a Szegény ördög című mesét láthatjuk.

...mese a legnagyobb kincsről...

Ennek a mesének kicsit szomorkás a kezdete. Régen a varázslók országába költözött garabonciás nagybácsikámtól hallottam még én ezt, úgy is adom Nektek tovább. Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kisleányka, aki rendes, szófogadó, kedves kis gyerek volt és nagyon szépen tudott játszani mindennel. Egy lehullott falevélből egész kis országot tudott kitépkedni, egy kavicsból holdat gömbölyített, madártollból indián fejdíszet fabrikált, labdájával pedig mindig pattogtatott az udvaron. Hanem egyszer az történt ezzel a kislánnyal, hogy felnőtt. Nagy, komoly okulárét kezdett hordani. Aztán neki is született egy kislánya. De a munkája is megszorodott. Már nem ért rá bármikor levelet tépkedni, már nem ismerte fel a kavicsokban a holdat, a lehullott madártollat pedig elseperte és nem fabrikált belőle indián fejdíszet. A kislányra is egyre gyakrabban rászólt ha az valamivel játszani kezdett és attól piszkos lett keze, ruhája. Egyszer, mikor lehajolt, hogy mérgesen leporolja a kislánya szoknyáját hirtelen belenyilallt a szívébe. Akkor esett ki onnan valami! Képzeljétek el micsoda: hát a játszani tudás képessége. Olyan beteg lett tőle, hogy egészen a kórházba kellett vinni. De ott sem tudták megmondani, ugyan mi baja is lehet. Egy délutánon aztán, amikor bágyadtan feküdt az ágyán, elaludt. Álmodni kezdett, és azt álmodta, hogy megint kislány, levelekből térképet tépked, madártollból indián fejdíszet készít, kavicsból holdat gömbölyít, labdájával pedig ott pattogtat az udvaron. Mikor felébredt az álomból, hirtelen melegség járta át a szívet. Aztán maga sem tudta hogyan, egyszerre csak elkezdett a kezében lévő papír zsebkendőből madarat hajtogatni. Aztán felült az ágyán és a nyugvó nap piros sugaraival árnyjátékot kezdett játszani a falon. Egy nyuszi alakja vetődött a falra. Ahogy ottan próbálgatta újra játékra szoktatni a kezét, a nyuszi mögött megjelent egy kutyus árnyalakja. Egy egészen kicsi kutyusé. A kislánya kezének árnyéka volt az. A nyuszi, meg a kutyus árnya aztán addig szaladgált a falon, amíg csak le nem nyugodott a nap. Ezután naponta bejárt az anyukához esténként a kislánya, újra játszani kezdtek együtt. Ettől aztán szép lassan meggyógyult az anyuka. Amikor pedig hazaengedték a kórházból,

amikor csak lehetett mindig játszottak. A játékba belevonták aztán az apukát is, akinek ettől olyan jókedve támadt, hogy le sem lehet írni. Hármásban játszottak tovább sokat és ma is játszanak boldogan, mikor együtt vannak. Mert az embereknek és tündéreknek a nagyon nagy betegsége az, ha elveszítik a játszani tudás képességét. Hát nagyon vigyázzatok rá addig, amíg van. Erre biztatott engem az én garabonciás nagybátyám is mindig!

...mese arról, hogy mennyi csudálatos akármik tud megjelenni tündérországba akkor, amikor Mókus Mágus otthon ül és tüsszög az orra alá tört borstól...

Mialatt Mókus Mágus a Mányika által az orra alá tört borstól tüsszögve otthon gyógyította magát, tündérországba szászámra kezdtek beutazni mindenféle csudálatos akármik, hogy a szerdai névnap ünnepség után, a csütörtöki utónévnap ünnepségen részt vegyenek. Mesemanó, ezúttal se nem frotíresíkos, se nem keresztbe-csíkos, hanem direkte kockás varázsköponyeget terített magára, ezzel is megtréfálva a vendégeket. Milyen csudálatos akármik érkeztek? Hát Brekekekóciából jött egy egész delegáció Brekifarkkos levelibéka. Aztán Muszklisztánból vagy három tucat izomtörpe, Dragisztánból egy pár tűz helyett fagylatgombócot a száján kipotyogtató sárkándusz. Erdőalfelje országból gombakalapos gríbic-bíbicek külön kukacbuszon utaztak. Edényiából, Köcsökgurtítófal-várol agyaglapító mesudárok, Konyhonból illatfonó pampuskárok, Reppentyűfalváról felhőkanyarító szabósarkák, Pocsandiából pedig az egész esernyős vízbicikliző kopoltyús vízimanó válogatott jött el ünnepelni. Egy kicsit megtépve, de a macskák iránti legnagyobb szeretet hírnökeiként pedig a kandúrbajuszpedrő egérborbélyverseny első három helyezette jött el jutalomkirándulásra. Hát ha nem hiszitek, hogy ezek mind itt vannak, csak csukjátok be a szemetek, aztán gyorsan nyissátok ki megint és ott látjátok őket szanaszét a téren, az ebédlőben, a szállóhelyen meg mindenütt, ahol csak akarjátok.

...mese az itteni és az otthoni álmokról...

Olyan furcsa ez. Mikor készülődünk ide tündérországba, akkor ott-hon mindig azt álmodtam, hogy már itt vagyok. Azt, hogy hosszú-hosszú órákig gurul velünk

a tündérszállító járgány, amit más egyszerűen csak autóbusznak hívná, de én tudom, hogy igenis különleges járgány ez. Meg azt, hogy fent vagyok a színpadon, mozgatom a bábomat, úgy elagyabugyalom a rosszat, hogy csak úgy nyekken. Meg azt is, hogy ülünk a három lányos szökőkút peremén és játszunk a permetező vízzel. Ott van mellettem mindenki, mindenki repked, kacarász, kótyagosan bolondos hangulatban játszunk és játszunk és játszunk. Olyan furcsa ez. Most, hogy itt vagyok, most meg azt álmodom, hogy otthon vagyok. A kutyám ott liheg az eperfa alatt, a tyúkok pihegve kárálnak hátul az udvaron, anya öntözi a paradicsompalántákat, apa bütyköli a kerti csap örökösen elromló csavarját, a nagy meg éppen nyitja a kaput és kelt kalácsot hoz, régi porcelán tányéron, szalvétával letakarva. Aztán meg azt, hogy a suliban, délután az osztályban próbálunk, meg a tanító néniel éppen megyünk az üzletes nénihez hatalmas kartondobozokért, amikből majd a díszlet lesz. Olyan furcsa ez. Ide-oda röppentenek az álmaim és én egyre jobban hiszek a tündérségben.

...meselevél otthonmaradt barátnak...

Egyszeri postás, miután egyszeri biciklijén tegnap csudamód meggyógyult a defekt, most megint éppen levélkihordás közben, ebben a nagy hőségben leült egy barátságos pohárnyi harmatos szódavízre. Merthogy éppen nem kapott még ma borraivalót. Megintcsak, mint ahogy szokta azt ilyenkor szódavízes, borraivaló nélküli nyári napokon, elolvasgatja a képeslapokat. Jönnek azok mindenhol, tengerpartról, nagyvárosból, szomszéd járásból. Az egyik képeslap megint ugyancsak furcsa. Kicsit szarkalábas és macskakaparáshoz hasonló gyerekírással van írva és a tegnapihoz hasonlóan megint különleges bélyeg meg pecsét van rajta. Hát lássuk csak a képeslapot:

Kedves Peti!

Most van egy mákszem idő, hát gyorsan írok. Apám, hogy itt milyen jó, talán el se tudom mondani! Az biztos, hogy sajnálhatod, hogy nem akaróztott szerepet tanulnod és inkább lógtál. A verseny igen jó, olyan jó előadások vannak, hogy még a tévé se hiányzik. Kollégiumban lakunk, a szomszéd szobában laknak a lányok és este tízkor még kint fociztunk a pályán, a diszkó meg csak utánna indult be. Tegnaptól azt hiszem bele vagyok zúgva egy szőkébe. A nevét még nem tudom, de a mi csapatunkból az egyik lány azt mondta, hogy megtudja nekem. Mit tudom én, olyan fura az egész. Ha éppen látom a szőszit, rendesen izzadni kezd a tenyerem. Felvettem a diszkóba a legjobb szerkómat. Majdnem együtt táncoltunk. A lány vagy két méterre tőlem, de az szerintem már majdnem együtt van nem? Jaj majdnem elfelejtettem, kaptam dicséretet a tanító nénitől. Add át üdvözetem a

srácoknak, szombaton este otthon leszek, akkor majd mesélek. Csak a szözi nevét és címét sikerüljön megszerezni. Szia!

Láss csodát, egyszeri postás! A szódavizedből kellemes limonádé lett egy pillanat alatt, miután a tündérországi képeslapot hozzáérintetted.

... mese a mesék születéséről...

Nem is olyan régen volt a mesék születésének ideje. Talán a hóvirágok bimbóba pattanásakor? Talán már előbb? Nem tudom, de majdnem mindegyik, most éppen itt lévő és nem itt lévő tündér-csapat nemrég még csak azon gondolkodott, jaj hogyan is lehetne előhókuszpókuszkodni azt a mesét. Azt, amelyik ideröppenthetné vagy mostanra ide is röppentette őket.. Két kupac könyv között tanakodott csapatoknak apraja-nagyja. Melyik varázslat tudná a legmegfelelőbb történetet előcsalogatni a fekete betűk közül? Aztán hogy-hogy nem, egyszerre csak előbújt a szerencse csillaga, hogy segítő halványka sugarával gyengéden simítva a könyvek gerincét, az egyiknél megállapodva felüsse azt, a megfelelő oldalon, a megfelelő mesénél. Akkor aztán jött a nagy varázslások igencsak fárasztó folyamata. Sok, a türelmet, a léleknek legeldugottabb kicsi csücskéből is előcsalogató akaratot kellett ahhoz elődobogtatni, míg megtaláltátok, ezernyi hangból melyik éppen a tiétek. Melyik mozdulat az, amelyik a bábnak életet ad, honnan gerjed a szó, amely felfeszíti a mozdulatot, amitől a szerep varázslattá, életetek részévé vált. A megfaragásra váró fa, amiből a báb lett, a sokáig csak kották közt élő dallam, a szerepetek szájába adott szöveg, ami csak betű és átengedve lett meseteremtő valósággá. Varázsfolyam vize, amiben megmártóztatok, amitől szárnyatok nőtt, amitől madártrilla költözött a torkotokba. Ha ezt, ezt a mártózást, szárnynövesztést és trilla költözést nagyon sokáig meg tudjátok őrizni ott bent, abban a furcsa és rejtelmes valamiben, ami az életetek, akkor a választás tudományát már megtanultátok egy időre. Nem lesz könnyebb az utatok, de az útjelző táblákat már jobban tudjátok majd olvasni.

... mese a színekről...

Mesém most a fényből font szépségek látásáról szól. Ezt mind töletek láttam és hallottam, minden szót a játékokot gurított elem. A fények tündére, hogy gazdagabb legyen az álom, szétkócolta haját, hogy megszülessenek a színek. Először a fehér tincs göndörödött elő. A kenyér belének, az anyu kezének, a titokzatos tél-

nek a színe. Aztán a sárga. A napnak, a nagymama piskótájának, a nyárnak me-
lengető villódzása. Aztán jött a zöld. Titkokat rejtegető erdők, szerelmesek láb-
nyomát gondosan eldugó rét, a tavasz feltámasztó erejét szikráztató. Harsant a
piros. A csók, a száj, a vér, az ég pereméről lecsúszó széljőslás színe. Kicsobogott
a kék. Tenger, tó, szó, gondolat, víz, estébe hajló délutánon hírt hozó szellőket
nevelgető távoli felhők érintése. Barna tincs simult ki utánna. Nyugalom, rögek,
magnak feltámadásához ágyat adó termőföld színe, amit az ősz ringat legszíve-
sebben. Aranyos szálak reppentek tova. Varázslat, titok, csillogást csábító zsarát-
nok, a távoli naprendszerekből érkező örökkévalóság kódját feltörő szín. Ezüst
hajtincsét oldotta ki még a fények tündére. Ebből a színből varrt ruhát magának a
béke, az öregség, a bölcsességét vigyázó távoli vén hegyek sapkája. Ezekből a
hajszálakból fontátok a fonalat, amiből megszöttek a valóság és képzelet határán
átrepülni tudó fátyolkendő vékonyságú varázsszőnyeget. Erre ültettek fel néhány
napja mindannyiunkat Ti, meséket színpadra éltetők!

... egyszer volt, hol nem volt, pénteken fordult a
naptárnak mutatója, ami a mulattatók versenyének
utolsó napja, s amelyiknek történése itt van az
alábbiakban...

Legyen, ne legyen, de csak azért is legyen! Jókedv! Mert a pénteki napon, eme-
lem kalapom! Az első csapatnak, a dunszerdahelyi Kisfókuszak mulatságos
meséje Tamási Áron Szegény ördögje. Akik e csapatot rendezték: Jarábik Gabri-
ella és Takács Tímea. Tudjátok-e ki volt Bíró János? Ha nem hát megtudhatjátok
a marcelháziak meséjéből. Illyés Gyula meséjét Soóky László dolgozta fel, a
gyerkőket rendezte Kocsis Csilla. Fajankó a következő mese címe. Biza mondom
jó mese lehet az! Az érsekújvári Nevenincs színjátszócsoporthoz mutatja be a történe-
tet Mátyás Anna rendezésében. S mindezeknek utána a legújabb versenykategorí-
ában, a szerkesztett népi játékokat előadó csoportok mutatkoznak be. Mátyusföld
is egyfajta tündérország. Az ottani meg az egyik tündérfalun, Izsán megőrzött
népi gyermekjátékokat az izsai Pitypang Gyermekek Néptánccsoport mutatja be. A
leánykákát és legénykéket rendezte Bulajcsík Júlia. Kár lenne elfelejteni! Bizony
kár mindazt a szépet, amit az ősök megőriztek réges-régen. Nem is felejtették el a
nagyéresi Vadóc Gyermekek Színjátszó csoport tagjai. A játékot rendezte
Zvolensky KISS Gabriella. Játék kosarakkal a címe annak a produkciónak, ame-
lyet a bélyi Gyöngyöcske színjátszócsoporthoz ad elő Szakszon Anna rendezésében.
A délután folyamán a rengeteg kísérőműsor továbbra is tart. Egyházkarcsáról a
Tátika hoz műsort, a Ládafia Bábszínház produkciója megint odavonzza a kicsi-

ket és nagyokat a nézőtérre. A vásári forgatagban pedig egész idő alatt ott hintáztat mindenkit a Mindent Járó Malmocska.

... ezt mesélték ketten, kiket kihallgattam...

Előadás előtt:

– Én – mondta ő – Félek kicsit!

– Én – mondtam én – Én is! Te! A színpad szélén el ne szédüljünk!

– Azt hittem – mondta ő – Ha magamat elküldeném és csak a szereplőt hagynám itt, akit játszok, akkor nem lenne többé mitől félnem. Kicsi vagyok, székre állok, onnét egy nagyot kiáltok. Csiribí-csiribá! Hihessem, hogy a színpad szép! Hadd higgyem el, hogy a színpad szép.

A nézőtéren:

– Olyan szép ez. Olyan szép. Számra ül az ámulat. Ha hazamegyek majd, tudom hazaköltöznek velem az előadások emlékei. Pakolok majd kifelé az utazótáskából és egy gyűrött trikóval kirántom őket is. Felvillan majd a Kádár Katából a kontyos, fából faragott arcú nagy báb, ahogyan a fia után sikolt. Kiugranak és vígan mekegve lelegetik minden szobanövényem az ipolysági kecskék. Az angyalkecske egyszerre csak ott mekeg majd az állólámpa tetején, azt használva létrának a mennysországba. eszembe ötlik majd az állatok nyelvén tudó juhász ötletes ágya. Azt is tudom, belakják magukat szobámba. Mindenhol lesz belőlük.

– Nicsak! – mondom majd. Matekkönyvemben egy kelekótya kiskakas. A fikuszon zöld lific, fiókomból előúszik Noé bárkája. Nem hülyéskedek! Ismerem őket.

– Tényleg ott lesznek, ahol mondom. Tavaly és tavalyelőtt is ezt csinálták velem. Még az év végi dolgozatokra se hagytak rendesen felkészülni.

Előadás után:

– Én – mondta ő – Úgy elfáradtam.

– Én – mondtam én – Nem is vagyok, de nem azért mert elfáradtam, hanem azért mert MI vagyok. Még a folyton kekeckedő Julit is tudom szeretni, meg a Bélát, aki egyszer harmadikban beárult, mikor belefociztam az iskola pinceablakába a lasztit. Mert most MI vagyok.

– Amikor fölkiáltottál, én nem csak játszottam, de tényleg meg-ijedtem.

– Nekem meg az éjjel hétfejű volt az álmom és tüzet okádott. Szerintetek ez mit jelent?

Valaki lakik bennem még magamon kívül. Néha ismerősnek tűnik, néha teljesen idegen. Tudja mit gondolok róla, érzi amit érzek, de én, én semmit nem tudok felőle. Játsszunk néha. Én ő vagyok, s ő én és megismerkedünk végre. Bemutatkozunk. Kezet fogunk és sétálni indulunk. Beszélgetni nem kell. Hallgatunk és nézzük a világot, aminek része vagyunk, s ami a részünk. Valaki lakik bennem. Talán őt kéne játszani magam helyett a színpadon. Mert a szerepemet ő is tudja. Mert a szerepét én is tudom. Így vagyunk ketten egy s egy személyben kettő. Játsszó énem és játsszó énje. Billegünk az idő mérlegében, míg a szeretet megtart minket egymásnak tisztán.

...mese a zeneszerető botfülű későn érkezett gríbic-bíbicről...

A Mindent Járó Malmocska hírére indult el a messzi Erdőaljafelje országból egy gombakalapos gríbic-bíbic, mondván nagy hetykén, hogy na akkor én ezt most megnézem ám magamnak itten ebben a tündérorszáiban mik is történnek csupa érdekességek és egyéb csalogató finomságok gyanánt. Egy baja volt ennek a gríbic-bíbicnek. Olyan botfüle volt, hogy naponta hívták őt lesántult gríbic-bíbic társai, hogy adja már kölcsön sétához. Emiatt aztán számtalan kellemetlensége is támadt neki. Például az, hogy hiába muzsikáltak a fülibe, inkább ideges lett mintsem jókedvű. Emiatt egyre morcosabb, mogorvább és magányosabb lett és hiába is próbálták megnyugtatni barátai, akik emiatt teljesen el is maradtak mellőle. Emiatt tudta meg későn azt is, hogy tündérország fővárosa szerdán ünnepelte névnapját. Erre a névnapra meg az utónévnapra érkezett mindenféle országbeli ismerőse is. Brekifrakkos levelibéka, akivel a nagy pocsolya menti mo-csárban találkozott utoljára ma hívta fel méltatlankodó hangon, hogy hát miért is nem jött el az utónévnapra, amikor annyi érdekes dolog történt itt kérem szépen. Még a botfülének gyógyulására is lett volna gyógyír. Egy félig tündér félig ember csuda-szép énekkel kigyógyította volna a botfüléségből. Aztán meg felülhetett volna a kosaras hintába, hordólovagolhatott volna, meg kapott volna lufi-nyufit, vagyis lufi-nyuszit is. Így aztán péntekre csak ideért tündérorszáiba. Nézett is, mint vas-macska a mágnespatkóra! Nem is tudta, hova kapja a fejét. Hol a nézőtéren, hol a kinti téren sürgött-forgott. Egyetlen nap alatt úgy tíz új ismerősre, negyven régi baráttra és száz kedves mosolyra tett szert. Mert itt aztán lehet. Mert itt még a botfület is gyógyítják. Szeretettel!

...kutyameleg mese...

Nohát ez a gazdi! Hogy hogy bírta! Kutyameleg volt tegnap. Ha legalább zipzárra járna a bundám, aztán akármikor csak úgy a sutba hajítám, akkor lenne csak a jó. Nézem ezeket a gyerekeket! Hát ez kérem valami csoda. Ez valami nagyon vaúúú de jó, ahogyan ezek itt játszanak. Rendesen irigylem ám őket. Csak úgy bele tudják lógatni az első mancsukat a szökőkútba, le tudják magukat hűsíteni, vaúú! Pedig amúgy is forró hangulat itt a téren, attól függetlenül, hogy mennyire süt a nap. Bentről a a nézőtér felől olyan kipirult arcú gyerekek jöttek velem szembe, hogy ott szerintem ugyancsak forró lehetett ma is hangulat. Megtanultam, hogy a csonton, a szundikáláson és a kiscsodával való játékon kívül a világon vannak dolgok, amikre nem igazán létezik magyarázat, de léteznek és jó hogy vannak. Az egyik ilyen dolog az, hogy az életben vannak pillanatok a kisemberek számára, amelyek egész évtizedekre képesek az útjukat meghatározni. Meg hogy a siker, az olyan gyógyszer, amiből ritkán lehet kapni, de nagyon sokáig tudja jó kedvben tartani a gazdim fajta embergyerekeket. Meg azt, hogy az embergyerekek még értik az állatok nyelvét. Beszélgetnek hozzám, simogatnak, kínálgatnak mindenféle nekem tetsző finomsággal, és mindezt jó szívvvel. Meg arra is rájöttem, hogy a boldogságot elő lehet varázsolni bár-hol és bármikor. Még akkor is ha fáj, ha szomorú, ha bánatos az emberke. Csak egy kutyameleg nap emléke kell hozzá, amikor együtt voltunk mindannyian.

... meselevél saját magamnak, ami később ér majd haza, mint én...

Ezt a képeslapot egy kisfiú küldte. Saját magának. Míg a képeslapot majd hétfőn kiveszik az itteni tündérországi postások a postaládából, meg amíg odaér az egészen távoli kis tündérfaluba, ahol ez a kisfiú lakik, addigra ő már a tündérbárányon régen hazaér. Ezt ő előre tudta és éppen ezért adta fel a képeslapot. De lássuk csak mi is áll ezen a lapon:

Kedves én!

Tudod, azért írok, hogy el ne felejtsem, milyen volt itt a tündérországban. Mire ez a lapocska hazaér addigra én már biztosan legalább ötször otthon aluszikáltam már. Addigra majdnem teljesen elviszik az álommanók ennek a pár napnak az emlékeiből épített meseváramat a Sehogysemtudomátugrani patak túlsó partjára és én nem tudnék újra meg újra végigsétálni a termeken, amiket az emlékekkel tapétáztam ki. Hát ezért jön ez a képeslap. Hogy el ne felejtsem. A szinpad porzagát, a napközbeni hintázást, az elveszített fagyijegyet, ami helyett kaptam má-

sikat, az agyagelefántot, amit a huginak vettem, de aztán annak a szöszinek adtam oda mégis, akitől aztán a végén úgyse kértem el a címét. Ha most ezt leírom és otthon magamnak újraolvasom, akkor még legalább egy egész hétig az enyém marad az emlékekkel kitapétázott mesevár, ahol mindenkinek helye van. Még annak is, aki nem igazán szeret engem. Mert én már megtanultam szeretni. Szia! Légy jó! El ne felejts engem-magadat!

...a mesevarázslás végéről szóló mese...

Egyszer volt hol nem volt, volt egyszer egy város. Ez a város szerdán ünnepelte a névnapját. Egy évben egyszer egy hétig ez a tündérországi főváros adott otthont a megtündéresedni akaró gyerekek bábjátékos és színjátszó versenyének. Így van, így volt ez az idén is. Így volt? Jaj bizony már csak volt. A mesék kezdetén, tán még emlékeztek rá, mesehőseink haditerveket és huncutságok ezerét vetették papírra, hogy e helyen a szeretet és a játék által varázsolható békét hozzák el tündérországba. Merthogy azt egyébként mindig el szokta innen zavarni valami Mókus Mágus. Aki a rossz varázsló és mindig azon töri a fejét, azt a csúnya, torzonborzot, amin kilenc sorban hat szál haj van, meg egy jókora spárgatók nagyságú orr, azon hetvenhét és fél bibircsók, két és fél tucat randa vörös sörte meg három bolhafészek. Ez a varázsló, ha úgy akarta, gonosz varázslatot dörmögött az orra alá és ettől a gyerekek félni kezdtek. Félni az ágy alatt lakó Bruknyúztól, a pókháló árnyékát este libegtető Pilinkótyától, meg éjjel a szekrény eresztékeit feszengető Görcskalimpásztól. Pedig Bruknyúz a világ legaranyosabb szürkére kopott és elfelejtett plüsscicája volt. Pilinkótya meg olyan félénk volt, hogy tényleg csak este mert játszani és akkor is csak Pókapóka függőágyát himbálta, hogy még nyugodtabban tudjon aludni az öreg. Görcskalimpász pedig egy sima régi bicskanyél volt, amelyik még az apu gyerekkorának első fanyelű bicskájából megmaradt a nagyszekrény legalsó polcán, ahol a percegő szúbogarak csapták a gyanús zajokat. Ilyen gonosz és hamis volt ez a Mágus Mókus. Ami viszont a legrosszabb, képes volt az óra mutatóival játszani. Ami még rosszabb volt, ténylegesen tudta gyorsítani és lassítani az idő múlását. Mikor feleltetéskor a suliban alig bírt elmúlni az órából az utolsó öt perc, akkor ráült a nagy mutatóra és leállította. Mikor nagyiéknál hétvégén találkoztak az unokatestvérek, akkor meg a kis mutatót futva toltta maga előtt. Ezt a különlegesen rossz tulajdonságát most megint elővette. Miután majdnem öt napig csak tüsszögött Bükmányoki Mányika borsától, amit az orra alá tört ez a vidám tündéraszony, úgy döntött, hogy bosszút áll. Mányika éppen az alábbi hirdetést írta fel a falra:

Hát amint látjátok, ugyancsak érdekes ez a hirdetés. Milyen sok szép ajándék, díj, finomság és egyéb. Mennyi sok próba, munka, nyafogás és öröm, nevetés és néha pityergés is van ennek a pár napnak az eredményeiben. Keresztbecsikos vagy Frotírsíkos Mese-manó, aki direkt kockás nyakkendőt is tud hordani, pedig boldog ettől. Mánya és Fátolcinege is boldog, meg Medvehangú Kör-hintás is, aki Süveges Pajtással együtt még pénteken este elindult a csodatályigán hazafelé, hogy elvigyék a jó híreket és üdvözlőleveleket az Öreg varázslónak, akinek beteg a Vitéz Lászlója. Egyedül ez a fránya Mágus Mókus elégedetlen, aki szombat délre besettenkedett a tündérfővárosba. Ravasz cselet eszelt ki. Odament a városháza toronyórájához és meggyorsította az időt. De nagyon! Toronyóra mutatóján ülve olyan gonoszsgot eszelt ki, hogy az örömtől csillogó arcú tündérek, megtündéresedett bábjátékos és színjátzó gyerekek orra előtt becsapja az idő kapuját. Már fogta a kilincset a nagykapun, már nagyokat szuszogott, már a kulcsot illesztette a zárba, hogy miután jól becsapta a kaput, majd ráfordítsa a zárba a kulcsot, aztán meg jól eldugja. Már-már nyikordult a kapu, szinte hallani lehetett a nagy dörrenést, amikor odalépett egy aprócska tündérgyerek és csillogó szemmel ennyit mondott Mágus Mókusnak, akit azelőtt soha nem látott. – Bácsi, Te miért vagy haragos és miért nem inkább játszol velem vagy a többiekkel egy kis fogócskát, vagy bújócskát, vagy kiszámolóst? Te talán nem is tudsz játszani, és attól lehetsz rosszkedvű? Egyébként meg tudd meg, hogy igenis nem félek tőled, mert én olyat tudok álmodni, hogy attól reggelre szívárványos lesz minden az egész szobámban. Te miért nem álmodsz magadnak ugyanilyet? Ha akarod, eljöhetsz hozzánk ma este vagy bármikor. Estére tejbegrízt főzök neked, mert azt már magam is tudok. Odaadhatom játszani a macimat is de ha úgy gondolod az új labdát is rugdoshatod. Csak anyának a fikuszaira vigyázz. Meg a nővérem aranyhalas kisakváriumára. Meg a papa rádiójára. Na jössz akkor? Mágus Mókus úgy elámult, hogy azt sem tudta mágus-e vagy mókus-e. Csak állt, aztán lehajtotta a fejét, szépen becsukta az idő kapuját egy évre, a kulcsot meg odaadta Mesemanó Mesemenedzsernek. Aztán hazaindult és egész úton egy dal járt az eszébe. Valami szeretet nevű dologról!

Kiadja a Csém adok
Dunaszerdahelyi Területi Választmánya
Felelős kiadó: Huszár László
Szerkeszti Szász Zoltán
Elektronikus változat